

**1931**

**E**r heerst heden ten dage geen verschil van meening over het feit, dat één van de meest roekeloze en gevaarlijke elementen van wanbeheer van de banken gedurende de aan de crisis van 1929 voorafgaande periode verband hield met de “boom” in onroerende goederen in het Zuiden en Westen van de Ver. Staten, welk wanbeheer te wijten was aan de overrijde pogingen van de groote en kleine bankiers om de snelle uitbreiding van steden en dorpen, waar zij gevestigd waren, te financieren. Deze politiek leidde tot het vastleggen van enorme bedragen in onroerende goederen, die geen liquide bezit vormden, omdat het niet mogelijk was bij verkoop van het zakelijk onderpand of van het verhypothekerde bezit voldoende middelen te verkrijgen, om de daarop rustende bankschulden af te lossen. De déconfiture van banken te Chicago, waarbij het noodzakelijk was om twee vrij groote banken met twee andere te fusioneren, terwijl ongeveer dertig andere haar deuren sloten, is toe te schrijven aan de moeilijkheden, welke direct voortvloeiden uit de waardedaling van onroerende goederen.

*Parker Willis, H. (1931) De beleggingen van de Amerikaansche banken in onroerende goederen, ESB, 16 (814), 698.*

**1998**

**D**e wortels van de Azië crisis liggen in een periode van voorspoed: hoge bbp-groei cijfers, die samenvallen met uitbundige kredietverstrekking. Veel van dit geld komt terecht in de onroerend-goedsector, op de aandelenmarkt en bij bedrijven die dit kapitaal onvoldoende productief aanwenden. Het eenmaal in gang gezette zichzelf versterkende proces van vermogensprijsstijgingen en kredietverlening resulteert vervolgens in een speculatieve luchtbel in de prijsvorming. Het prijsopdrijvende proces kan echter ineens omkeren in geval van een ongunstige ontwikkeling. Voor Zuidoost-Azië was dit de vaststelling dat de Thaise baht was overgewaardeerd. Dit leidde tot

een terugtrekking van kapitaal met een depreciatie en een val van de activaprijzen als gevolg. De faillissementen en waarde-dalingen van onroerend goed en aandelen zaden banken op met slechte leningen. De solvabiliteit van het gehele bankwezen komt hiermee in het geding. Bankens zullen vervolgens uiterst terughoudend zijn met het verlenen van bestaande kredieten, laat staan het verstrekken van nieuw krediet. Door deze kredietrantsoenering kan de financiële crisis zich uitbreiden tot een economische crisis. (...) De les die getrokken dient te worden uit de financiële crises van het afgelopen decennium is de noodzaak om een prijsopdrijvend proces te voorkomen en daarmee financiële stabiliteit te waarborgen.

*Meesters, J. (1998) Economische crises nieuwe stijl, ESB, 83(4139), 131.*

**1982**

**H**oe langer de stagflatie duurt, des te ongunstiger wordt de noodtoestand waarin wij verkeren. Er is duidelijk behoefte aan een doortastender politiek. Deze moet o.a. worden gebaseerd op een zo goed mogelijke sociaal-economische theorie en deze laatste moet door zoveel mogelijk economen worden aanvaard. Als wij economen doorgaan ons tegenover elkaar op te stellen, verzaken wij de plicht van wetenschapsbeoefenaren. Wat moeten de politici en de burgers doen als wij niet tot een min of meer eensgezind oordeel komen? Dan gaan zij zich misschien laten leiden door versleten gezichtspunten of alleen maar door engere belangen. Er is bij sommige economen de neiging om met polariseren door te gaan. De hierboven al genoemde stromingen zoals die van de monetaristen, aanbodeconomen enz. hebben enkel ver- tegenwoordigers die geloven de wijsheid in pacht te hebben. Dat is geen volwassen houding.

*Tinbergen, J. (1982) De noodzaak van een synthese, ESB, 67(3383), 1284.*